

A CÉG AJÁNDÉKA

Rezső szinte állati hangon ordított fel, s ahogy a száját nagyra tátotta, látszottak a sötét fogtömések, sőt, hiányzó fogainak helye is. Zita bájos arca fintorba torzult. Az egészséges, ép fogsort szexepilnek tartotta, az ellenkezője viszont mélységesen taszította. Bal lábát átemelte Rezső csípője fölé, és jobb térdén megtámaszkodva leszállt a férfiről. A hímvessző, melyen az imént még ütemesen mozgott, lankadásnak indult, a meggyűrődött óvszert a végében összegyűlt onduló súlya oldalra húzta. Mint egy ráncos manó fején a hálósipka, gondolta Zita újabb fintorral. „Várj!”, próbált suttogni Rezső, de csak rekedt tátogásra futotta. Megköszöri a torkát, és hangosan szólalt meg: „Ne menj még! Szeretném, hogy neked is jó legyen!”

Zita nem akarta, hogy neki is jó legyen. A randioldala nem férfi szexpartner-keresés végett regisztrált. Férfiből volt már elég az elmúlt években, ráadásul férfi volt az élettársa. Nőt keresett, akinek női öle van, aki tökéletesen tudja, hogyan kell megérinteni egy másik nőt. Amikor először találkozott Biankával a Nyugati téren, azt hitte, álmodik. A lány magas és karcsú volt, derékig érő sötét hajjal, mintha egy magazinból lépett volna ki. Mégsem volt benne semmi mesterséges. Úgy fogta meg Zita kezét, és vezette a közelben parkoló autójához, mintha régi barátnők volnának. Bianka beindította a motort, hibátlan fogsorát megvillantva pajkosan ránevetett Zitára, és közölte, hogy elviszi palacsintázni.

Zitában egy három évvel korábbi lánybúcsú óta motoszkált a gondolat, milyen lehet a női szerelem. Sokat ittak azon az estén, retró slágerekre táncoltak, és egyfolytában kacarásztak. A menyasszony levette a blúzáját, csipkés topban limbózott, amitől Zitát melegség öntötte el. Mikor végre saját számítógépet kapott a munkahelyén, és külön irodába költözött a főépületben, ahol nem akadozott az internet, sietett a keresőoldalra bejelentkezni. Hogy mindjárt első próbálkozásra egy szexbomba kerül az útjába, nem is remélte.

A palacsinták fogytak, Bianka pedig mesélt, az egyetemi tanulmányairól (negyedéves angolszakos az ELTE-n), a férjéről (már Magyarországon is népszerű kozmetikai cég menedzsere), a nála bevált hajfestési és szőrtelenítési eljárásokról és a lányok iránti vágyairól. „Eddig csupa igénytelen, sűrű egérrel bírtam csak összeakadni”, mondta a kólás poharába révedve, majd Zita füléhez hajolva hirtelen megvidámodva folytatta: „De veled sze-

relmeskedni akarok!” Puha mohairpulóverének dekoltázsából kibuggyanó melleit mintegy véletlenül a Zita vállához dörgölte. A hazaúton Zita, míg Bianka vezetett és csivített, azon törte kerek fejét, fognak-e búcsúcsókot váltani. Vágyott rá, de nem volt biztos benne, hogy merne kezdeményezni. Szerencsére, Zitáék háza elé érve, Bianka megoldotta a helyzetet egy kérdéssel: „Tudod, milyen lánnyal csókolózni?” S a feleletet is maga adta meg: „Olyan, mint fiúval, csak jobban izgulsz.” És már hajolt is Zita szájához, már tolta be a nyelvét játékos körzésekkel, már harapott aprókat a gondosan bekent, puha ajkakba. Zita szinte azonnal a lány dereka után kapott, de az mosolyogva elhúzódott. „Ezt majd legközelebb”, mondta, és egy gombnyomással kinyitotta az ajtót, hogy Zita kiszállhasson.

A következő találkozásra nem kellett sokat várni. Már másnap délelőtt megszólalt Zita mobilja, és Bianka jelentkezett a vonal végén, Tóth Biusként mutatkozva be. „Holnap munka után felveszlek, és nálunk fogunk vacsorázni, rendben?” A kérdés nem igényelt választ. Zita ebédidőben belépett a titkárságra, és borús arccal bejelentette, ügyintézés céljából ezúttal hosszabb ebédszünetet kénytelen tartani. Átvillamosozott a szomszéd kerületbe, és betért az első útjába kerülő fehérneműboltba. Igyekezett nem túlságosan vad, mégis izgalmas szettet választani, amiről úgy képzelte, egy nőnél is tetszést arathat. A pénztár felé tartva kissé bizonytalan mozdulattal levett még a polcra egy XL-es, csipkecombfixes harisnyát.

Amikor másnap délután beült Bianka mellé a fehér Mercedesbe, feszengetni kezdett. Hülyén érezte magát körömcipőben, harisnyában, az átlagnál vaskosabb combjait alig takaró ruhában, miközben fekete bombázó farmert és tornacipőt viselt. Lehet, hogy félreértett valamit? Csúcsforgalomban araszoltak, kínosan hosszúnak tűnt az út, akadozott a társalgás. Zita a hivatali intrikákról magyarázott, vicceskedve, de valójában másra sem tudott gondolni, mint hogy mit is keres ő egy idegen nővel egy idegen autóban, egy idegen hely felé haladva. Bianka megérezhette a másik vívódását, mert a piros lámpánál állva hátranyúlt kezével a vezetőülés mögötti hűtőtáskába, és két kis üveg pezsgőt vett ki belőle. „Tessék”, nyújtotta az egyiket Zita felé, „lazuljunk egy kicsit!” A saját üvegét combjai közé szorítva, egy kézzel bontotta fel, gyakorlott mozdulattal. A felhabzó ital cseppjeit lazán a farmerjába simította. Zita csodálkozó tekintetét látva, nevetve csak annyit mondott: „Nyugi, nem lesz baj, mindjárt ott vagyunk. Különben is, a környék összes rendőre ismerős.”

Decens villa előtt állt meg Bianka, majd az automatikusan nyíló kovácsoltvas kapun át kövezett udvarra hajtott be. „Gyere, ne izgulj!”, búgta Zita

fülébe kiszállás előtt, és nyomatékkal megcsiklandozta nyelvével a fülcimpáját. Zita a pezsgő és a nyelves-füles puszi hatására kellemesen megborzongott, és bátorságot nyerve szállt ki az autóból. A fekete lány négyjegyű digitális kóddal nyitotta ki a bejárati ajtót, ahol a tágas előszobán át a konyhába kíserte vendégét. Itt Zita döbbenetben látta, hogy egy alacsony, erősen kopaszodó férfi sürgölődik az asztal körül, pezsgős poharakat törülget hófehér konyharuhával, apró szendvicseket pakol hosszúkás porcelántálcákra. Szövetnadrág és rövid ujjú ing volt rajta, visszafogott, kicsit régimódi öltözk. „Talán ő a komornyik”, vélte magában Zita, „vagy Bianka pincért hívott az estére”. Ám a tornacipős gazella odament a középkorú emberkéhez, kissé lehajolva szájon csókolta, és Zita felé fordulva fuvolázta: „Zita, ő a férjem, az én drága Rezsőm, ő készített nekünk ennivalót, nagyon kíváncsi volt rád.”

Zitának megint olyan érzése támadt, mint két nappal azelőtt az aluljáróban: ez csak álom lehet, vagy valami tévedés, ennek a nőnek nem lehet ilyen férje, és különben is, férjről nem volt szó ma estére. Mire a gondolat lecsengett a fejében, már csordultig töltött pezsgőspohárral a kezében kocintott a házigazdákkal, és ivott velük a találkozás öröme. Az ital hamar a fejébe szállt, kapaszkodót keresett a konyhaasztal sarkán. Rezső előzőeken hízta ki a legközelebbi széket, lesegítette róla a blézerét, és bátorítóan végigsimította meztelenné váló karjait. „Így, kedves Zita, egyél pár falatot, garantáltan friss, és házilag készült.” Bianka is helyet foglalt, maga elé húzta az egyik szendvicses tálcát, és kibújt csíkos pulóveréből. Spagettipántos pólóján szemtelenül türemkedtek át a mellbimbói.

Rezső újra töltött mindhármuk poharába, de a sajátját félretette a pult-ra. Elnézést kért, mondván, hogy most visszavonul a dolgozószobába, és magukra hagyja a lányokat. Zita immár nem feszengett. Egy pillanat alatt Bianka mögött termett, átölelte, és belecsoókolt a hajzuhatag alól kiszabadított nyakába. Bianka felállt, megfogta Zita kezét, és finoman húzni kezdte maga után, át a nappali süppedős szőnyegén, be a hálósobába. A kinti világosságot sötét függöny takarta, és apró gyertyák világítottak körben a polcokon. Az ajtóval szemközti falon méretes képkeret lógott, benne a fehér fátyolt viselő Bianka és a fehér szmokingos Rezső fényképével. „Ezek szerint mégiscsak házasság”, állapította meg Zita, és ez valahogy megnyugvással töltötte el.

Bianka levette farmernadrágját, majd cirógató mozdulattal megkereste Zita ruháján a cipzárt, és elkezdte lefelé húzni, ingerlő lassúsággal. Közben fehér szaténbugyijához emelte a másik nő kezét, és követelőzőve beledörgölözött a szétrnyíló tenyérbe. Zita szinte esztét veszítve tapogatta a női testet,

falta-habzsolta a Bianka melleit, kezével a fekete párduc fenekének húsát szorítva. Valósággal leterítette Biankát az ágyra, gyönyörködött a látványban pár pillanatig, majd a hosszú combok közé térdelt, lerántotta a selymes alsóneműt, és felfedezőútra indult. Bianka felnyögött, és mindkét kezével belemarkolt a Zita hajába, aki ezt biztatásnak véve, ujjaival és nyelvvel fürge játékba kezdett.

Az alkohol és a kéj mámorában Zita először fel sem fogta, mi történik vele közben. Hogy a csipkebugyiját valaki hátulról letépi róla, és megérinti, csak lassan lett egyértelmű. Csodálkozásra nem maradt ideje, Rezső férfiasága már az orra előtt táncolt, és erőszakosan nyomakodott be a szájába. A férfi kezében pezsgősüveg volt, abból csorgatta vékony sugárban az italt magára, majd a Zita szájába. A nő kétségbeesett pillantást küldött Bianka felé, aki válaszul azt suttogta, hogy pisilnie kell, és kecses léptekkel távozott az ágy melletti ajtón át. Rezső hanyatt fektette Zitát az ágyon, pezsgőt csorgatott a testére. A melltartót éppúgy tépte le a nőről, mint az imént a bugyit, és hörögve vette szájába előbb az egyik, majd a másik bimbót. Zita tétován körülnézett, Biankát kereste a szemével, de a férfi egész testével ráfeküdt, és látszólag gyengéden duruzsolta: „Hunyd le a szemed, és élvezd! Ilyet egy nőtől úgysem kaphatsz.”

Zita engedelmesen lehunyta a szemét, ernyedten átengedte magát az alacsony, de erős férfinak. Titokban reménykedett, hogy a fekete szépség még visszatér hozzájuk. Rezső egyszer csak megfogta a derekát, és egy hirtelen mozdulattal átfordította felülre. Óvszert húzott, a nőt magára ültette, majd ritmikus mozgásba kezdett. Verejtékező bőrük minden összeütődéskor csattant. „Gyerünk, kislány, mozogj! Isteni vagy!”, lihegte. Zita csukott szemmel kitapogatta az éjjeliszekrényre tett pezsgősüveget, és alaposan meghúzta.

Mikor Rezső az előszobába kísérte, már besötétedett. A tükör alatti szekrénykén kis papírszatyrok sorakoztak, rajtuk a *Cremos* kozmetikai cég logója. Rezső elvette az egyik szatyrot, és széles mosollyal átnyújtotta Zitának: „Tessék, ez a cég ajándéka, hogy mindig ilyen szép maradj.” A nő nem köszönte meg, szó nélkül ment végig a kövezett udvaron, és sietősen beült a kitérő taxiba. Másnap reggel a munkahelyétől egy saroknyira megállt, és Bianka számát tárcsázta. „Tóth Bius”, búgott a fekete szépség hangja, de mielőtt Zita megszólalhatott volna, automata gépi hang folytatta: „Jelenleg nem kapcsolható. A sípszó után hagyhat üzenetet.” Kinyomta a hívást, és kitörölte a számot a névjegyzékből. A falra szerelt szemeteskukához egy hajléktalan külsejű férfi közelített. Zita előkapta táskájából a *Cremos* kozmetikai szatyrot, rátette a kuka tetejére, és elmasírozott az irodája felé.